

Китоби Дониёл — Рақами дусадум

*Инкишофи набавӣ: ҷамъомадани дуҷум ва аҳамияти он дар
эсхатологияи адвентистӣ*

Jeff Pippenger

2024-05-05

Мо давраи нубувватири, ки ҳамчун ҷамъоварии дуҷум тасвир шудааст ва аз ҷониби пайғамбар Ишаё, ва баъдтар аз ҷониби хоҳар Уайт муайян гардидааст, баррасӣ менамоем.

Ва дар он рӯз решае аз Ёисой хоҳад буд, ки ҳамчун парчае барои қавмҳо барпо хоҳад шуд; халқҳо ба сӯи ӯ хоҳанд омад, ва оромгоҳи ӯ пурчалол хоҳад буд. Ва дар он рӯз чунин хоҳад шуд, ки Худованд дастӣ Худро бори дуҷум дароз хоҳад кард, то бақияи қавми Худро, ки боқӣ мондаанд, аз Ашшур, аз Миср, аз Патрус, аз Куш, аз Элом, аз Шинъор, аз Ҳамот ва аз ҷазираҳои баҳр бозпас оварад. Ва ӯ барои халқҳо парчае хоҳад барафрошт, ва рондашудагони Исроилро ҷамъ хоҳад кард, ва парокандагони Яхудоро аз чор ғӯшаи замин гирд хоҳад овард. Ҳасади Эфроим низ нест хоҳад шуд, ва душманони Яхудо нест хоҳанд гардид; Эфроим бар Яхудо ҳасад нахоҳад бурд, ва Яхудо Эфроимро нахоҳад озурд. Ишаё 11:10–13.

Ҳангоме ки қавми Худо дар рӯзҳои охир бори дуҷум ҷамъ оварда мешаванд, дар миёни он шогирдон ягонагӣ падид меояд, ки бо даҳ рӯзе, ки пеш аз Панतिकост буд, рамзӣ нишон дода шудааст ва Ишаё ба он ҳамчун замоне ишора мекунад, ки дар он, «Ҳасади Эфроим низ нест хоҳад шуд, ва душманони Яхудо набуд хоҳанд гардид; Эфроим ба Яхудо ҳасад нахоҳад бурд, ва Яхудо Эфроимро озор нахоҳад дод.»

«Бар сари қавми Худо озмоишҳо хоҳад омад, ва кукол аз гандум ҷудо хоҳад шуд. Аммо бигзор Эфроим дигар ба Яхудо ҳасад накунад, ва Яхудо дигар Эфроимро наёзонад. Суханони меҳрубон, нарма ва пуршафқат аз дилҳо ва лабони такдисиёфта ҷорӣ хоҳанд шуд. Зарур аст, ки мо муттаҳид бошем, ва агар ҳамаи мо ҳалимӣ ва ғурутани Масеҳро бичӯем, мо фикри Масеҳро хоҳем дошт, ва ягонагии рӯҳ вучуд хоҳад дошт». Review and Herald, March 19, 1895.

Ягонагардонӣ яке аз унсурҳои қорест, ки Масеҳ ҳангоми бори дуҷум ҷамъ овардани яксаду чилу қор ҳазор ба анҷом мерасонад. Он ваҳдатро даҳ рӯзе, ки ба Панतिकост мебард, ва шаш рӯзи ҷамъомади хаймавии Эксетер ифода мекард, ва он метавонист аз соли 1856 то 1863 ба амал ояд, агар онҳое ки ноумедии бузурги 22 октябри соли 1844-ро аз сар гузаронида буданд, роҳи худро гум намекарданд.

«Лекин дар давраи шубҳа ва номуайяни, ки пас аз ноумедӣ фаро расид, бисёре аз имондорони адвентӣ аз имони худ даст кашиданд. Ихтилофҳо ва ҷудоӣҳо ба миён омаданд.... Ҳамин тавр, қор монеъ гардид, ва ҷаҳон дар торикӣ боқӣ монд. Агар тамоми ҷисми адвентистон бар аҳкоми Худо ва имони Исо муттаҳид мешуд, таърихи мо то ҷӣ андоза дигаргун мебуд!»

«Ин иродаи Худо набуд, ки омадани Масеҳ ба ин тарз ба таъхир афтад. Худо чунин қарор надода буд, ки қавми Ё, Исроил, чиҳил сол дар биёбон саргардон шаванд. Ё ваъда дода буд, ки онҳоро бевосита ба замини Канъон раҳнамун созад ва дар он ҷо онҳоро ҳамчун қавме муқаддас, тандуруст ва хушбахт барқарор намояд. Аммо онҳое ки аввал ба онҳо башорат дода шуда буд, аз сабаби “беимонӣ” дохил нашуданд (Ибриён 3:19). Дилҳои онҳо аз шикоят, исён ва адоват пур буд, ва Ё натавонист аҳди Худо бо онҳо ба иҷро расонад.

«Дар тӯли чил сол беимонӣ, шикоят ва исён Исроили қадимро аз замини Канъон маҳрум сохт. Ҳамон гуноҳҳо вуруди Исроили муосирро ба Канъони осмонӣ ба таъхир андохтаанд. Дар ҳеҷ яке аз ин ду маврид айб дар ваъдаҳои Худо набуд. Маҳз беимонӣ, дунёпарастӣ, набуди тақдис ва низоъ дар миёни қавме, ки худро аз они Худованд меноманд, сабаб шудааст, ки мо ин қадар солҳои зиёд дар ин дунёи гуноҳ ва андӯх бимонем». Selected Messages, book 1, 68, 69.

Фуруди омадани фариштаи дуҷум парокандагиро дар вақти ноумедии аввал ошкор сохт, ки он давраи таъхирро оғоз намуд; ва сипас ба давраи шашрӯза дар маҷлиси урдугӯҳии Эксетер овард, ки дар он ҷо, пеш аз рехтани Рӯҳулқудс дар паёми Нидои Нисфишабӣ дар анҷоми маҷлис, ягонагӣ бар паём ба даст оварда шуд.

Фуруд омадани фариштаи сеюм дар 22 октябри соли 1844 парокандагиро дар вақти ноумедии бузург муайян кард ва давраи омӯзишро оғоз намуд, зеро ҳақиқатҳое, ки бо Қудси Қудсҳо вобаста буданд, ба халқи Худо кушода мешуданд. То соли 1849 Худованд дасти Худо дароз мекард, то қавми Худо бори дуҷум чамъ оварад, ва то соли 1851, чадвали соли 1850 пешниҳод карда мешуд. Он чадвал паёми бунёдиро ифода мекард ва маҳз ҳамон паёмеро, ки бояд ҳамчун парчам дар пеши ҷаҳон барафрохта мешуд.

Чамъ овардани шогирдон аз ҷониби Масеҳ бори дуҷум дарҳол ҳангоми нузули Ё оғоз ёфт, ва чамъ овардани онҳое ки дар Exeter буданд, дар давраи вақти таъхир оғоз гардид. Дар таърихи исёни соли 1863, чамъоварии дуҷум на камтар аз панҷ сол пас аз оғози раванди таълимӣ оғоз ёфт, ки он замоне сар шуд, ки нури муқаддасгоҳ дар соли 1844 кушода гардид. Дар соли 1848, Ислом он вақт халқҳоро ба ҳашм меовард. Чамъоварии дуҷум ҳамчун кори тадриҷии тасвир шудааст, ки бо расидани даҳ рӯзе, ки пеш аз Панतिकост буданд, ва ҳамчунин бо шаш рӯзи маҷлиси урдугӯҳии Exeter анҷом меёбад, ва мебоист то соли 1856 ба анҷом мерасид.

Кори чамъ овардани қавми Ё бори дуҷум кори хотимагии фариштаи сеюм аст, ва он бо дасти Масеҳ анҷом меёбад.

Вақте ки рӯзи шанбе фаро расид, Ё дар куништ ба таълим додан оғоз намуд; ва бисёре аз шунавандагон дар ҳайрат афтода, меғуфтанд: «Ин шахс ин чизҳоро аз кучо дорад? Ва ин чӣ ҳикматест, ки ба Ё дода шудааст, ки ҳатто чунин мӯъҷизоти пурқудрат ба воситаи дастҳои Ё ба амал оварда мешаванд?» Марқус 6:2.

Парокандагӣ, ки ҳангоме ки рамзи илоҳӣ фуруд меояд, ба вучуд меояд, раванди имтиҳонро оғоз мекунад, ки дар ниҳоят ду табақаи ибодаткунандагонро зоҳир месозад, ва

ба ин васила маъбадро пок мегардонад.

Бели Ё дар дасти Ёст, ва Ё хирмани Худро комилан пок хоҳад кард, ва гандуми Худро ба анбор чамъ хоҳад овард; аммо коҳро бо оташи хомӯшнашаванда хоҳад сӯзонд. Матто 3:12.

Дар он давра, қавми Худо бояд паёмо аз дасти фаришта гирифта, онро бихӯранд.

Ва ман фариштаи дигари пурқудратеро дидам, ки аз осмон нозил мешуд, дар абр печида; ва бар сари Ё рангинкамон буд, ва рӯяш мисли офтоб, ва пойҳояш чун сутунҳои оташ; Ва дар дасти Ё китобчаи кушодае буд; ва пои ростии Худро бар баҳр, ва пои чапи Худро бар замин гузошт. Ваҳй 10:1, 2.

Ҳангоми омадани фариштаи дуҷум, дар 19 апрели соли 1844, қавми Худо пароканда буданд. Онҳо дар ибтидо бо иҷро гардидани нубуввати Ваҳй, боби нӯҳ, ояти понздаҳ, дар 11 августи соли 1840 чамъ оварда шуда буданд, аммо Худованд дасти Худро бар хатое дар ҳисоби баъзе аз рақамҳои рӯи ҷадвал нигоҳ дошта буд.

«Ман дидам, ки ҷадвали соли 1843 бо дасти Худованд роҳнамоӣ шудааст, ва он набояд тағйир дода шавад; ки рақамҳо ҳамон гуна буданд, ки Ё меҳост; ки дасти Ё бар он буд ва иштибоҳеро дар баъзе аз рақамҳо пинҳон дошта буд, то ҳеҷ кас онро дида натавонад, то даме ки дасти Ё бардошта шуд». Early Writings, 74.

Бартараф шудани дасти Ё ба Самуэл Сноу имкон дод, ки санаи дурусти рӯёӣ таъхиркардари муайян намояд.

«Он содиқону ноумедшудагоне, ки наметавонистанд фаҳманд, ки чаро Худовандашон наомад, дар торикӣ гузошта нашуданд. Бори дигар онҳо ба Китобҳои Муқаддаси худ ҳидоят карда шуданд, то давраҳои нубувватиро таҳқиқ кунанд. Дасти Худованд аз рӯи рақамҳо бардошта шуд, ва иштибоҳ шарҳ дода шуд. Онҳо диданд, ки давраҳои нубувватӣ то соли 1844 мерасиданд, ва ҳамон далеле, ки онҳо барои исботи он оварда буданд, ки давраҳои нубувватӣ дар соли 1843 ба анҷом мерасиданд, собит мекард, ки онҳо дар соли 1844 хотима меёфтанд». Early Writings, 237.

Таърихи фариштаи якум ва дуҷум як силсила аломатҳои роҳро дар бар мегирад, ки бо дасти Масеҳ вобастаанд. Вақте ки Ё 11 августи соли 1840 ва 19 апрели соли 1844 фуруд омад, дар дасти Ё паёме буд. Ин дасти Ё буд, ки таҳия ва нашри ҷадвали соли 1843-ро дар моҳи майи соли 1842 роҳнамоӣ кард. Ин дасти Ё буд, ки иштибоҳеро дар рақамҳои рӯи ҷадвал мӯҳр карда пинҳон намуд. Пас аз парокандашавии он ноумедии аввал, Ирмией ба сабаби дасти Масеҳ танҳо нишаст. Сипас Ё дасти Худро дур кард ва ба ин васила паёми Нидои Нимашабро аз мӯҳр баровард. Амали дароз кардани дасти Ё барои бори дуҷум чамъ овардани қавми Худ аз ноумедии аввал то чамъомади хаймавии Эксетер ба вуқӯъ пайваست, ҳамон тавре ки шогирдон дар охир дар Ерусалим барои даҳ рӯз, пеш аз рехта шудани Рӯҳулқудс, чамъ оварда шуданд. Ҳангоми фаро расидани фариштаи сеюм, 22 октябри соли 1844, Худованд дасти Худро боло бардошт.

Ва фариштае, ки дидам бар баҳр ва бар замин истода буд, дасти худро сӯи осмон боло бардошт, ва ба Ё, ки то абадулобод зинда аст, ки осмон ва он чиро, ки дар он аст, ва замин ва он чиро, ки дар он аст, ва баҳр ва он чиро, ки дар он аст, офаридааст, қасам хӯрд, ки дигар замон нахоҳад буд. Ваҳй 10:5, 6.

Аз нахустин ҷамъомад дар 11 августи соли 1840 то 22 октябри соли 1844, таърихи фариштагони якум ва дуум бо дасти Масеҳ нишонгузорӣ шудааст. Дар 22 октябри соли 1844 фариштаи сеюм нозил шуд, ва рамаи хурди миллерӣ бар асари Ноумедии Бузург пароканда гардид. Дар он сана Масеҳ дасти Худро сӯи осмон бардошт ва қасам хӯрд, ки дигар вақт нахоҳад буд.

Ҷамъовариҳои дувум дар таърихи солҳои 1844 то 1863 бо он оғоз ёфт, ки Масеҳ дасти Худро боло бардошт, дар ҳоле ки дар дасти Худ паёмеро низ медошт, то хӯрда шавад. Сипас, дар соли 1849, Ё бори дувум дасти Худро дароз кард, то қавми парокандаи Худро ҷамъ оварад. Он мардум бо паёми Нидои Нимашаб ҷамъ оварда шуда буданд ва ҳангоме ки воқеаи пешгӯишуда ба амал наомад, пароканда гардиданд. Дар анҷумани хаймавии Эксетер Масеҳ рамаи Худро ҷамъ овард ва онҳоро бар паём муттаҳид сохт, чунон ки дар даҳ рӯзе, ки пеш аз Пантикост буданд, карда буд. Миллериён-филадельфиён анҷумани хаймавии Эксетерро тарк карданд ва Пантикостро такрор намуданд. Дар соли 1856, Масеҳ берун аз он ҳаракате буд, ки ба Лаодикея гузашта буд, зеро Масеҳ берун аз дили лаодикеягӣ меистад ва меқӯбад, дар ҷустуҷӯи роҳе барои дохил шудан.

Инак, Ман бар дар истодаам ва тақ-тақ мекунам; агар касе овози Маро бишнавад ва дарро бикишояд, назди ӯ хоҳам даромад ва бо ӯ шом хоҳам хӯрд, ва ӯ бо Ман. Ваҳй 3:20.

Соли 1856 дасти Масеҳ бар ҳаракати миллериҳои Лоудикия тақ-тақ мезад, аммо бенатича. Дар соли 1849, ҳафт сол пештар, Ё ба ҷамъ овардани қавми Худ барои бори дуум оғоз карда буд, аммо шубҳа ва ноустуворӣ ҳаракати Филадельфияро боздошт.

«Агар адвентистҳо, пас аз ноумедии бузурги соли 1844, ба имони худ устувор мемонданд ва яқдилона дар пешбурди инояти ошкоршудаи Худо қадам мегузоштанд, паёми фариштаи сеюмро қабул намуда, онро дар қудрати Рӯҳулқудс ба ҷаҳон эълон мекарданд, онҳо наҷоти Худоро медиданд, Худованд бо кӯшишҳои онҳо ба таври пурқувват амал мекард, кор ба анҷом мерасид, ва Масеҳ то ин дам меомад, то қавми Худро барои гирифтани мукофоташон қабул намояд. Аммо дар давраи шакку ноустуворие, ки пас аз он ноумедӣ фаро расид, бисёре аз имондорони адвентӣ аз имони худ даст кашиданд.... Ҳамин тавр, кор боздошта шуд, ва ҷаҳон дар торикӣ боқӣ монд. Агар тамоми ҷисми адвентистӣ бар аҳкоми Худо ва имони Исо муттаҳид мешуд, таърихи мо то чӣ андоза фарқкунанда мебуд!» Evangelism, 695.

Дар 11-уми сентябри соли 2001 Масеҳ қавми рӯзҳои охирини Худро ҷамъ овард, ки баъдан дар 18-уми июли соли 2020 пароканда шуданд. Дар 11-уми сентябри соли 2001 онҳое ки ҷамъ оварда шуда буданд, китоби пинҳонро аз дасти Масеҳ гирифтанд ва онро хӯрданд. Дар 18-уми июли соли 2020 онҳо амреро, ки бо дасти боло бардоштаи Ё ифода ёфта буд, рад карданд, ки он муайян мекард, ки «вақт дигар нахоҳад буд».

Миллеритони филаделфиягӣ дар пешгӯии нодурусти худ дар бораи соли 1843 ҳеҷ исёнеро зоҳир накарданд, зеро онҳо бар тамоми нуре, ки Худованд ошкор намуда буд, амал карданд; аммо 18 июли соли 2020 лодикиягӣҳои ҳаракати фариштаи сеюм бар зидди нуре, ки бо дасти Ё вобаста буд, исён карданд. Пас аз соли 1844, ҳаракати филаделфиягии фариштаи аввал «дар давраи шубҳа ва номуайяни» «имони худро таслим карданд» ва ба лодикиягӣён табдил ёфтанд.

1856 он нуктаи гузаришро ифода мекунад, ки барои халқи Худо дар рӯзҳои охир ҳамчун намунаи як нуктаи гузариш хизмат мекунад.

Дар ҷое дар давоми ҳафт соли байни 1849 ва 1856 ҳаракати миллери филаделфиявӣ ба дасти Худованд, ки барои бори дуюм дароз мешуд, то қавми Худо ҷамъ оварад, муқовимат кард; ва ваъда ин буд, ки Ё он вақт бештар аз он чи дар гузашта карда буд, ба ҷо хоҳад овард.

«23 сентябр Худованд ба ман нишон дод, ки Ё дасти Худо бори дуюм дароз кардааст, то бақияи қавми Худо бозпас оварад, ва дар ин вақти ҷамъоварӣ бояд кӯшишҳо дучанд гарданд. Дар вақти парокандагӣ Исроил зарб хӯрда ва дарида шуда буд; аммо ҳоло, дар вақти ҷамъоварӣ, Худо қавми Худо шифо хоҳад дод ва ҷароҳатҳои онҳоро хоҳад баст. Дар вақти парокандагӣ, кӯшишҳое, ки барои паҳн кардани ҳақиқат ба амал меомаданд, таъсири хеле андаке доштанд, хеле кам ё ҳеҷ чизеро ба анҷом намерасонданд; аммо дар вақти ҷамъоварӣ, вақте ки Худо дасти Худо барои ҷамъ овардани қавми Худ ниҳодааст, кӯшишҳо барои паҳн кардани ҳақиқат таъсири пешбинишудаи худро хоҳанд дошт. Ҳама бояд дар кор муттаҳид ва боғайрат бошанд. Ман дидам, ки барои ҳар касе шармовар аст, ки ба вақти парокандагӣ барои мисолҳое муроҷиат кунад, то ҳоло моро дар вақти ҷамъоварӣ роҳнамоӣ кунанд; зеро агар Худо ҳоло барои мо бештар аз он чи он вақт кард, анҷом надиҳад, Исроил ҳаргиз ҷамъ оварда намешавад. Ҳамон қадар зарур аст, ки ҳақиқат дар як наشريя ҷоп шавад, чунон ки мавъиза карда шавад». Review and Herald, November 1, 1850.

Маълум аст, ки Худованд кӯшиш намуд кори Худо дар ягонагӣ пеш барад, аммо, ба назар мерасад, ки он ягонагӣ аз ҳам пошид, ва «дар давраи шубҳа ва номуайяние, ки пас аз ноумедӣ фаро расид, бисёре аз имондорони адвентӣ аз имони худ даст кашиданд». Нашрияти The Present Truth (ки баъдтар Review and Herald гардид) соли 1849 ба ҷоп оғоз кард, ва то соли 1851 ҷадвали 1850 дастрас буд, аммо то соли 1856 паёми «ҳафт замон»-и Ибодат 26 нотаом монда буд. Паёме, ки 22 октябри соли 1844 мӯҳрбардорӣ шуд, ҳангоми анҷом ёфтани пешгӯӣҳои замони ду ҳазору сесад сол ва ду ҳазору панҷсаду бист сол ба вуқӯъ омад.

Шанбе таълимоте буд, ки дар он замон бар ҳамаи таълимотҳои дигар медурахшид, ва тӯли дуваздаҳ сол як ҷараёни имтиҳон пеш рафт, то он ки озмоиши охирин дар соли 1856 фаро расид. Он озмоиш бар истироҳати шанбегии замин буд, ва он поёни ҷараёни имтиҳоне буд, ки бо истироҳати шанбегии одамон оғоз ёфта буд. Давраи имтиҳон мӯҳри Алфа ва Омегаро бар худ дошт. Соли 1856 ҳамчунин афзоиши донишро оид ба нахустин ҳақиқати бунёдие, ки Миллер кашф карда буд, ифода менамуд; бинобар ин, дар он сатҳ низ мӯҳри Алфа ва

Омегоро дошт. Ҳақиқати Шанбе, ки аломати қавми муқаддасшудаи Худо мебошад, ҳамчун садо додани карнаи ҳафтум муаррифӣ гардида буд, ҳангоме ки сирри Масеҳ дар мӯъмин, яъне умеди ҷалол, ба камол мерасад. «Ҳафт замон» ба воситаи карнаи Юбилей, ки бояд дар Рӯзи Кафорат садо дода мешуд, муаррифӣ гардида буд.

Ҳафт соли аз 1856 то 1863 даҳ рӯзи Ерусалимро барои шогирдон, ва шаш рӯзи ҷамъомади урдугоҳи Эксетерро барои миллеритҳои филаделфиягӣ ифода мекард; вале, мутаассифона, ин давра ба намунаи онҳое табдил ёфт, ки рад мекунад ба Худованд пайравӣ намоянд, чунон ки Ё онҳоро дар давраи гузариш роҳбарӣ мекунад. Таърихи ғариштаи яқум ва дуҷум, ки давраи таърихии ҳафт раъд аст, нишон медиҳад, ки Худованд дасти Худро дароз мекунад, то қавми Худро бори дуҷум аз 19 апрели 1844 ҷамъ оварад, ва он посухи итоаткоронаро тасвир менамояд, ҳангоме ки хирадмандон аз пайи Масеҳ ба Ҷои Қудси Қудсҳо даромаданд.

Таърихи Қодеши аввал, ки таърихи ғариштаи сеҷум аз соли 1844 то 1863 мебошад, боз муайян месозад, ки Худованд дасти Худро бори дуҷум барои ҷамъ овардани қавми Худ дароз мекунад, аммо дар он таърих исён зоҳир мегардад. Акнун, бори сеҷум, аз моҳи июли соли 2023 то ин ҷониб, Худованд боз дасти Худро барои ҷамъ овардани қавми Худ бори дуҷум дароз мекунад, ва онҳо Қодеши дуҷумро ҳамчун Филаделфияни итоаткор ба анҷом хоҳанд расонд, зеро имзои ҳақиқат ин се борро ҳамчун ибтидо ва анҷом, ки Филаделфияни итоаткорро намояндагӣ мекунад, ва намунаи миёнаро ҳамчун Лаодикияни ноитоат муайян менамояд.

Мо ин омӯзишро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Оё калисоҳо паёми Лӯдияро ба гӯш хоҳанд гирифт? Оё онҳо тавба хоҳанд кард, ё, бо вучуди он ки ботантанатарин паёми ҳақиқат — паёми ғариштаи сеҷум — ба ҷаҳон мавъиза карда мешавад, дар гуноҳ идома хоҳанд дод? Ин охири паёми марҳамат, охири хушдор ба ҷаҳони суқуткарда аст. Агар калисои Худо гарммизоҷ шавад, он дигар назди Худо мақбул нахоҳад буд, ҳамон гуна ки калисоҳо низ мақбул нестанд, ки ҳамчун суқуткарда ва маскани девҳо, ва паноҳгоҳи ҳар рӯҳи палид, ва қафаси ҳар мурғи нопок ва нафратовар тасвир шудаанд. Онҳое ки фурсат доштанд ҳақиқатро бишнаванд ва бипазиранд ва ба калисои Адвентистони Рӯзи Ҳафтум пайвастанд, худро қавми Худои ниғаҳдорандаи аҳком меноманд, вале аз калисоҳои расмӣ беш аз ин ҳаётмандӣ ва тақдир ба Худо надоранд, балоҳои Худоро ба ҳамон андоза ҳатман хоҳанд гирифт, чунон ки калисоҳои муҳолифи шариати Худо. Фақат онҳое ки ба воситаи ҳақиқат муқаддас гардонида шудаанд, ҳонадони подшоҳонаро дар манзилҳои осмонӣ, ки Масеҳ рафтааст барои дӯстдорони Худ ва ниғаҳдорандагони аҳкоми Ё омода созад, ташкил хоҳанд дод.

«Ҳар кӣ гӯяд: “Ман Ёро мешиносам”, вале аҳкоми Ёро риоя накунад, дурӯғгӯст, ва ростӣ дар ӯ нест» [1 Юҳанно 2:4]. Ин ҳама онҳоеро дар бар мегирад, ки даъво мекунад Худоро мешиносанд ва аҳкоми Ёро нигоҳ медоранд, аммо инро бо аъмоли нек зоҳир намесозанд. Онҳо мувофиқи аъмоли худ мукофот хоҳанд ёфт. «Ҳар кӣ дар Ё сокин аст, гуноҳ намекунад; ҳар кӣ гуноҳ мекунад, Ёро на дидааст ва на шинохтааст» [1 Юҳанно

3:6]. Ин сухан ба ҳамаи аъзои калисо, аз ҷумла ба аъзои калисоҳои Адвентистони рӯзи ҳафтум, равона шудааст. «Эй фарзандони хурдсол, бигзор ҳеҷ кас шуморо нафиребад: ҳар кӣ адолатро ба ҷо меоварад, одил аст, ҷунон ки Ў одил аст. Ҳар кӣ гуноҳ мекунад, аз иблис аст, зеро иблис аз ибтидо гуноҳ кардааст. Писари Худо барои он зоҳир шуд, ки аъмоли иблисро нест кунад. Ҳар кӣ аз Худо таваллуд шудааст, гуноҳ намекунад, зеро тухми Ў дар вай мемонад; ва ӯ наметавонад гуноҳ кунад, ҷунки аз Худо таваллуд шудааст. Аз ҳамин фарзандони Худо ва фарзандони иблис маълум мешаванд: ҳар кӣ адолатро ба ҷо намеоварад, аз Худо нест, ҳамҷунин касе ки бародари худро дӯст намедорад» [1 Юҳанно 3:7–10].

«Ҳамаи онҳое ки даъво мекунанд, ки адвентистони риоқунандаи шанбе ҳастанд, вале ҳамоно дар гуноҳ идома медиҳанд, дар назари Худо дурӯғгӯянд. Роҳи гуноҳолудай онҳо ба кори Худо муқобил амал мекунад. Онҳо дигаронро ба гуноҳ мебаранд. Каломи Худо ба ҳар як узви калисоҳои мо меояд: “Ва барои пойҳои худ роҳҳои рост созад, мабодо он чи ланг аст, аз роҳ берун гардад; балки бигзор шифо ёбад. Бо ҳамаи одамон сулҳро пайравӣ кунед, ва қудсиятро, ки бе он ҳеҷ кас Худовандро нахоҳад дид; бо ҷидду ҷаҳд нигоҳ кунед, мабодо касе аз ғайби Худо маҳрум гардад; мабодо ягон решаи талхӣ баромада, шуморо ба изтироб оварад, ва ба воситаи он бисёрон нопок гарданд; мабодо касе зинокор ё шахси бедин, мисли Эсов, бошад, ки барои як лӯқма таом нахустзодаҳукукии худро фурӯхт. Зеро шумо медонед, ки баъдтар, вақте меҳост баракатро мерос гирад, рад карда шуд; зеро барои тавба ҷоие наёфт, ҳарчанд онро бо ашк ҷустуҷӯ кард” [Ибриён 12:13–17].»

«Ин ба бисёре аз касоне дахл дорад, ки худро ба ҳақиқат имондор мешуморанд. Ба ҷойи он ки аз амалҳои шахвонии худ даст кашанд, онҳо дар роҳи нодурусти тарбия пеш мераванд, ки зери софистикаи фиребандаи Шайтон қарор дорад. Гуноҳ ҳамчун гуноҳ шинохта намешавад. Худи вичдонҳошон палид гардидааст, дилҳошон фосид шудааст, ҳатто андешаҳо пайваста фосиданд. Шайтон онҳоро ҳамчун домҳо ба қор мебарад, то ҷонҳоро ба амалҳои нопоке бикашонад, ки тамоми вучуди инсонро палид месозанд. “Касе ки шариати Мусоро [ки ҳамон шариати Худо буд] хор мешумурд, бар асоси шаҳодати ду ё се шохид, бе раҳм қушта мешуд: пас, ба гумони шумо, ҷӣ қадар ҷазои саҳттар сазовори он кас хоҳад буд, ки Писари Худоро поймол кардааст, ва хуни аҳдро, ки ба воситаи он муқаддас гардида буд, ҷизи нопок шумурдааст, ва Рӯҳи ғайзро таҳқир намудааст? Зеро мо Ёро мешиносем, ки гуфтааст: Интиқом аз он Ман аст, Ман подош хоҳам дод, мегӯяд Худованд. Ва боз: Худованд қавми Худро доварӣ хоҳад кард. Ба дасти Худои зинда афтодан ҷизи даҳшатнок аст” [Ибриён 10:28–31].» Manuscript Releases, ҷилди 19, 176, 177.